

Κινηματογραφικόν ΛΕΥΚΩΜΑ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕ'Υ'Σ ΜΟΥΡ

(Άρθρο, γραμμένο από την ίδια την διάσημη «βεντέττα» της φιλομουπόλεως)

Κάθε άνθρωπος, από τη μέρα που καταλαβαίνει τον κόσμο, αρχίζει κιόλας να πλαθαινόσασθαι ένα σωρό όνειρα, ανάλογα με τη φιλοδοξία του. 'Εγώ, θα το πιστεύετε, και τώρα ακόμη, αυτό το ζήτημα, ούτε το σκεφθηκα καθόλου. Η ζωή μου ...χαρίζε διαρκώς απογοητεύσεις και γι' αυτό ποτε δεν τολμήσα να ονειρευτώ. Ήξερα ότι η μέρα που ξημέρωνε θα ήταν ακόμη χειρότερη από αυτή που είχε περασει και γι' αυτό το λόγο δεν ελπίζα ότι θα καλυτερευε η ζωή μου. Θα σ'αβιγίθω τα παιδικά χρόνια μου για να οήτε πόσο, μά την αλιθεια, έχω δίκηο.

Γεννήθηκα σε μιά μικρή και γραφική πόλι του Τέννεσι, το Τζελλίκο. Οι γονεις μου ήταν από εκείνους τους παλιους και θεοφοβουμενους χριστιανους, που έχουν παντα γεματο το σπίτι τους από εικονίσματα, κρατούν με άκριθεια όλες τις νηστείες κι' όλες τις έντολές του Ευαγγελίου και κάθε νύχτα γονατίζουν μισή ώρα μπρος στους αγίους για να τους παρακαλέσουν να τους συχωρεσουν τις αμαρτίες τους. Το σπίτι μας γι' αυτό άκριτως το λόγο μύριζε διαρκώς λιβάνι και είχε μιά πένθιμη μελαγχολική ατμοσφαιρα μοναστηριού.

'Εκείνη την εποχή φυσικά έγω δεν ήξερα και πολλά πράγματα από τον κόσμο. 'Ετσι νόμιζα ότι όλοι οι άνθρωποι κάνανε τη ζωή των γονέων μου κι' ότι περνούσαν τα χρόνια τους διαβάζοντας τα ιερά γράμματα και κάνοντας προσευχές.

Ξαφνικά μιά μέρα την ώρα που γύριζα από το σχολειό, είδα έναν άστυφύλακα να δέρνη αλύπητα έναν κουρελιασμένο άνθρωπο που φώναζε ότι ζητιάνευε γιατί πεινούσε. Μά εκείνο που μου έκανε κυρίως έντύπωσι ήταν το ότι οι άνθρωποι που είχαν μαζευτή γύρω του και παρακολουθούσαν αυτήν τη φοβερή σκηνή γελούσαν και φαινότουσαν ότι διασκεδάζαν υπερβολικά με τις διαμαρτυρίες αυτού του ζητιάνου.

Φοβήθηκα τόσο πολύ τότε, ώστε άρχισα να τρέχω για να φθάσω μιά ώρα αρχίτερα στο σπίτι μου και ρίχτηκα με δάκρυα στην άγκαλιά της μητέρας μου.

"Όταν εκείνη άργότερα έμαθε την άφορα της στενοχώρίας μου, με κύτταξε παραξευμένη και χαϊδεύοντας τα μαλλιά μου, μου ψιθύρισε:

— "Ελα, δεν πρέπει να στενοχωριέσαι για τις ξένες έννοιες. Δεν ξέρεις λοιπόν κουτό κορίτσι ότι ο κόσμος άποτελείται από καλούς και κακούς ανθρώπους;

Μά έγω δεν την πίστεψα. Και είχα σπάσει μέσα μου. Και το μόνο που είχε ριζωθή από τότε στο μυαλό μου ήταν τ'ότι όλοι οι άνθρωποι ήταν κακοί κι' ότι όλοι τους διασκεδάζαν με

τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους... 'Από τότε μάλιστα άπεφευγα να κυττάζω τα χρυσά εικονίσματα που ήταν κρεμασμένα στους τοίχους του σπιτιού μας και δεν ήθελα πειά να κάνω την προσευχή μου!

Μάταια ο πατέρας μου μ' άφηνε νηστική, με τιμωρούσε και μ' έδερνε. 'Εγω δεν έννοούσα ν' άλλαξω γνώμη. Κι' εκείνος άπογοητευμένος αναγκαζόταν κάθε τόσο να δηλώνη μ' άπογοήτευσι στη μητέρα μου:

— Αυτό το κορίτσι δεν είναι δικό μας παιδί. Είναι παιδί του Διαβόλου. 'Ηρθε στον κόσμο για να μάς ταράξη και να μας κάνη να ύποφέρουμε.

Και για να απαλλαγούν από τις ένοχλήσεις μου με παρέδωκαν σ' ένα άσστηρό και άποκροιστικό πάστορα, έναν άνθρωπο χωρίς καρδιά που ώστόσο είχε το θράσος να παρουσιάζεται ως αντίπρόσωπος του Θεού στο Τζελλίκο και να λειτουργή στην ώμορφη έκκλησιά του.

Αυτός ο ψυχρός πάστορας ήταν πανύψηλος, κατακόκκινος και μ' ένα σβέρκο ταύρου. Για να τον κυττάξω στο πρόσωπο έπρεπε να ξαπλωθώ καταγής. "Όταν με παρουσίασαν μπροστά του εκείνος μου τράβηξε μιά μπούκλα από τα μαλλιά μου για να με κάνη να πονέσω, ενώ δήλωνε συγχρόνως στον πατέρα μου:

— "Έννοια σου και θα σου κάνω άρνάκι αυτόν τον σατανά!....

Και μου έδωσε κατόπι το χέρι του να του το φιλήσω. Μά έγω το δάγκωσα. "Όταν μείναμε μόνοι μας, ο πάστορας με πήρε στα δυνατά χέρια του και μ' άνάγκασε να κοθήσω στα γόνατά του.

— Είσαι πολύ ώμορφο κορίτσι, μου είπε καθώς με κύτταζε μ' άσστηρότητα. Μόνο χρειάζεσαι άνατροφή. Τώρα είσαι ένα θηριάκι!

Του έδειξα τη γλώσσά μου κι' άρνήθηκα να έπαναλάβω την προσευχή που ήθελε να μου μάθη.

'Ο πάστορας, γι' αυτή τουλάχιστον τη μέρα άναγκάσθηκε να παραιτηθί από τη διδασκαλία μου. Μ' άφησε να παίξω με τ' άλλα κορίτσια και τα παιδιά της θρησκευτικής σχολής του κι' έκανε ότι δεν με πρόσεχε. Νόμισα ότι με είχε ξεχάσει. "Ετσι πέρασε μιά έβδομάδα κι' είχα άρχισει να συνηθίζω τη νέα μου ζωή, όταν με φώναξε πάλι κοντά του και μ' έβαλε να του διαβάσω μιά περικοπή του Ευαγγελίου. 'Αρνήθηκα. Και τότε εκείνος μ' έκλεισε σ' ένα ύγρο και σκοτεινό κελλάρι της έκκλησίας γεμάτο κατσαρίδες που μ' έκαναν να τρελλαθώ καθώς περπατούσαν στο σώμά μου.

"Όταν τελείωσε η τιμωρία μου είχα τόσο τρομοκρατηθί που δεν τολμούσα πειά να του άρνηθώ τίποτε. "Ετσι μ' έμαθε ένα σωρό προσευχές κι' έπειδή είχα καλή φωνή μ' έβαζε κάθε Κυριακή να ψέλνω στην έκκληση.

'Η Γκρέυς Μούρ.

σία.

Οί κάτοικοι του Τζελίκου είχαν γοητευθή κυριολεκτικώς από την μελωδική αυτή φωνή μου και όλοι τους μαζευόντουσαν στη λειτουργία για ν' ακούσουν.

— Η Γκρέυς είνε ένα άηδόνι! Έλεγαν με θαυμασμό.

Κι' εγώ τὸ πίστευα.

Δέν θά σας κουρασώ με τις ιστορίες και τὰ μαρτύρια πού τραύηξα μ' αὐτὸ τὸν «καταραμένο» πάστορα. Θά σας πω μόνο οὐ σίαν εγίνα δεκαεφτά χρονῶν ἤμουν εἰς πεντάμορφο κορίτσι, ὑπερβολικὰ ὡμορφο καὶ χαριτωμένο. Όλοι οἱ νέοι τοῦ Τζελίκου ἦταν ἐρωτευμένοι μαζί μου καὶ ἀγωνίζοντο νὰ κατακτηθοῦν τὴν καρδιά μου. Μὰ ἐγὼ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀγαποῦσα ἕναν περαστικὸ ξένο πού μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι, τὸ παράδοξο κοστῦμι τοῦ κ' ἡ ὡμορφα σκαλισμένη πίπα τοῦ. Ἦσαν ἕνας καλλιτέχνης πού εἶχε ἔρθει στὸ Τζελίκου γιὰ νὰ ἐξοκουρασθῆ. Μ' ἀρεσε γιὰ τὴν ἡξερὲ νὰ διηγῆται παράξενες ἱστορίες καὶ γιὰ τὴν μ' εὑρίσκει τὴν πιὸ ὡμορφὴ γεὰ ἀπ' ὅσες εἶχε γνωρίσει.

Μιά μέρα τέλος μοῦ εἶπε με σοβαρότητα ὅτι θά γινόμεν ἔνδοξη ἂν ἀκολουθοῦσα τὴν συμβουλὴν τοῦ.

— Θά γίνης, μοῦ ἐξήγησε μιά μεγάλη ἠθοποιὸς κι ὅλη ἡ Ἀμερικὴ θά μιλαῖ γιὰ σένα.

Τόλμησα νὰ τὸ πω στὴν γονεὶς μου. Μὰ ἐκεῖνοι ἐξαγριώθηκαν καὶ κόντεψαν νὰ με πνίξουν. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ φοβόμεν τοὺς θυμοὺς τοὺς, τὸ ἔσκασα μιά νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἀκολούθησα τὸ φίλο μου στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ πρώτη καλλιτεχνικὴ ἐμφάνισί μου ἔγινε σ' ἕνα ὡμορφο καὶ κατάφωτο μιούζικ - χῶλ. Τραγουδοῦσα μάλιστα με τόσο κέφι ὥστε ὅλοι τοὺς ξετρελλαθήκανε μαζί μου, γέμισαν τὸ καμαρινὶ μου με πανάκριβες ἀνθοδέσμες καὶ ἡ ἐφημερίδες τὴν ἄλλη μέρα δημοσίεψαν τὴ φωτογραφία μου.

Ἔστειλα μιά τέτοια ἐφημερίδα στὸν πάστορα γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Μὰ μετάνοισα πολὺ, γι' αὐτὴ τὴν πράξι μου. Ὁ πάστορας στενοχωρήθηκε τόσο πολὺ, καθὼς ἔμαθα, γιὰ τὸν κακὸ δρόμο πού εἶχε πάρει ἡ μαθήτριά του, ὥστε παράτησε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Τζελίκου καὶ πῆγε νὰ κλεισθῆ σ' ἕνα μοναστήρι.

Τὸ 1922 ἤμουν πειὰ διάσημη. Ἐπαιζα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα θεάτρα τοῦ Μπροντγουάϊ καὶ πληρωνόμεν πολὺ ἀκριβὰ. Αὐτὰ τὰ κέρδη μου μοῦ ἐπέτρεπαν κιόλας νὰ διασκεδάζω καὶ νὰ καλλιεργῶ τὴ φωνή μου. Ἦθελα νὰ τραγουδήσω στὴν Ὀπερα. Καὶ πράγματι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ προσπάθειες κατάφερα νὰ προσληθῶ στὸ Μετροπόλιταν.

Εἶχε ἔρθει πειὰ γιὰ μένα ἡ δόξα Ὁ κινηματογράφος κατόπι ἀνάλαβε νὰ με κἀνὴ ἀκόμη πιὸ διάσημη καὶ πιὸ δημοφιλῆ. Σήμερα τ' ὄνομά μου εἶνε γνωστὸ σ' ὅλο τὸν παλῆ καὶ τὸν νέο κόσμον. Ἐχω «γυρίσει» μάλιστα ἕνα σωρὸ μουσικὰ ἔργα. Ὡστόσο, ποῖος θά τὸ πίστευε πὼς δέν εἶμαι καθόλου εὐτυχισμένη; Στὸ βάθος τῆς καρδιάς μου ὑπάρχει πάντα ἕνα μεγάλο κενό. Ἐχω χάσει τὴν πίστι μου γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, γι' αὐτὸ δέν τολμῶ νὰ ὀνειρευθῶ, οὔτε νὰ ἐλπίσω τίποτε. Ἀφήνω τὴς μέρες μου νὰ κυλοῦν ἀδιάφορα καὶ τὴ μοῖρα μου νὰ ὀδηγῆ τὸ δρόμον τῆς ζωῆς μου. Ὅ,τι κι' ἂν μοῦ συμβῆ δέν με παραξενεύει. Περιμένω τὰ πάντα. Ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸ θάνατον. Ξέρετε δὲ γιὰτί; Γιὰτί ἀπὸ μικρὸ παιδί ἡ θρησκοληψία καὶ τὰ βασανιστήρια σκότωσαν τὴ χαρὰ μέσα στὴν καρδιά μου. Ἔτσι δέν μπορῶ νὰ νοιώσω καμμιά εὐτυχία στὴ ζωὴ καὶ κάθε μέρα μου πού ἔρχεται νομίζω ὅτι εἶνε πιὸ δυστυχισμένη ἀπὸ ἐκείνην πού ἔχει περάσει.

ΓΚΡΕΥΣ ΜΟΥΡ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ

ΓΙΕΝΝΙΕΣ

— Τὸ νέο φιλμ τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν «Σύγχρονοι Καίροϊ», τοῦ ὁποῖου ἡ πρώτη ἐδόθη πρὸ δεκαπεντεπερίπου μῆρων στὸ Χόλλυγουντ, προσάλλεται ἤδη με θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία σὲ 429 κινηματογράφους τῆς Ἀμερικῆς. Ὅσο ἀφορᾷ τὴν Εὐρώπην, ἡ Γαλλία ἀπέκτησε πρώτη τὸ δικαίωμα τῆς προπολλῆς τῆς ταινίας αὐτῆς, παρὰ τὴς ἐνεργείας πού κατεῦαλε ἡ σοβιετικὴ κρατικὴ ὑπηρεσία τῶν κινηματογράφων γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ αὐτὴ τὸ προνόμιον.

— Γυρίζεται στὴν Βιέννη μιά νέα ταινία, με ὑπόθεσιν παρμένη ἀπὸ τὸ ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ Δουτογιέφσκι «Ἐγκλημα καὶ Τιμωρία». Ἐνα τέτοιον φιλμ εἶδαμε καὶ φέτος στὴν Ἀθήνα, με Γάλλους ἠθοποιούς. Στὴν αὐστριακὴ ταινία, τὸν ρόλον τοῦ Ραυκολνικῶφ θά ὑποδυθῆ ὁ Κόνρατ Φάϊτ καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ ὁ Ἄινριχ Γεόργκε.

— Ἡ Ἀνναπέλλα γύρισε στὸ Παρίσι, ὕστερ' ἀπὸ μιά μακρὰ παραμονὴ τῆς στὸ Λονδίνο. Ἡ διάσημος Γαλλὴ ἠθοποιὸς ἐπαιξε στὸ νέο φιλμ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κόντα —συνεταίρου τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπας— τὸν τίτλον: «Μιά ὥρα». Ἡ μεγαλύτερα πρωτοτυπία τῆς ταινίας αὐτῆς ἐγκεῖται στὸ ὅτι ἡ ὑπόθεσίς τῆς ἐκτυλίσσεται πράγματι στὸ διάστημα μιάς μονάχας ὥρας— καὶ ὅτι ὅλα τὰ πρόσωπά τῆς κινουῦνται στὸν δρόμον, χωρὶς νὰ ἐμφανίζονται διόλου σὲ κλειστὸ χῶρον!

— Τὸ τελευταῖον φιλμ τοῦ μεγάλου σκηνοθέτου Βᾶν Ντάυκ, —τοῦ δημιουργοῦ τῶν «Λευκῶν Σκιῶν» καὶ τῶν «Ἐσκιμῶν»— ἔφερε τὸν τίτλον «Ἐνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ Μανχάταν». Παρὰ τὸν σεβασμὸ ὅμως πού ἀσπάζονται οἱ Ἀμερικανοὶ κριτικοὶ γιὰ τὸν καλλιτεχνικὸν αὐτὸν, δέν μπόρεσαν ν' ἀποκρούσων τὴν ἀπογοήτευσιν πού τοὺς προξένησε ἡ τελευταία δημιουργία του. Ὁ Βᾶν Ντάυκ, ἐθύμωσε τότε κι' ἔστειλε σὲ μιά ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὑόρκης μιά μακρὰ ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας κατηγορεῖ τοὺς κριτικούς του ὅτι δέν κατάλαβαν τὴς ὡμορφίεες τοῦ φιλμ τοῦ, «ἐνὸς φιλμ πού θ' ἀποτελέσῃ σταθμὸν, —ὅπως λέει καὶ ὁ τίτλος—, στὴν ἱστορία τοῦ κινηματογράφου». ... Σὺγχρονως, ὁ Βᾶν Ντάυκ ἀνακινουῖ με τὸ φυσικώτερον ὕφος τοῦ κόσμου, ὅτι εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐξ ὅλων τῶν σκηνοθετῶν πού ἐνεργῶν ἐπινοῦν φιλμ...

— Θά μάθατε ἀπὸ τὴς ἐφημερίδες οὐκ ἴσως τὴς κατέθεσε τελευταία τὸν θεμελιολιστὴ τῆς νέας ἰταλικῆς κινηματογραφικῆς σχολῆς, εἰς ἀπὸ τῆς Γαλλίας. Ἡ ἐγκαταστάσις τῶν στυντιο προβάλλεται ὅτι θ' ἀποπερατωθῶν πρὸ τοῦ τελοῦς τοῦ ἐρχομένου εἰους. Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ ὑφυπουργεῖον τοῦ καὶ προπαγανδιστικῆς κατεῖρξε τὴν τὴν φιλμ ὡραίας τῆς κρατικῆς αὐτῆς κινηματογραφικῆς ἐπιχειρήσεως. Σὺμφωνά με τὸ πρόγραμμα αὐτὸ, τὸν πρώτον χρόνον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν στυντιο θά γυρισθῶν εἰκοσι πέντε φιλμ, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δεκαπεντε θά ἔχουν ὑπόθεσιν παρμένη ἀπὸ τὴν ἐνοῦστο ἱστορία τῆς Ρωμαικῆς Αὐτοκρατορίας...

— Τελευταία ἐξετέθησαν στὸ Χόλλυγουντ, σὲ πλειοψηφικὴ δημοπρασία μερικὰ ἐνθύμια ἀνῆκοντα στὸν ἀποθανόντα μεγάλο καλλιτεχνικὸν Ἴζων Τζιλμπερτ. Δυστυχῶς, ἡ πώλησις αὐτῶν ἀπέφερε μονάχα 1590 δολλάρια —ποσὸν δηλαδὴ ἀσήμαντον, ἂν ἀναλογισθῆ κανεὶς πόσον δημοφιλῆς ἦταν ὁ Ἴζιλμπερτ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

— Ὁ Γάλλος κωμικὸς ἠθοποιὸς Φερναντέλ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ, τὴν περασμένην ἑβδομάδα, στὴν Νίκαιαν καὶ στὴν κεντρικὴ λεωφόρον τῶν Ἀγγλων, θύμα ἐπιθέσεως ἐνὸς μεθυσμένου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸν τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὸν ἀκούσῃ νὰ τοῦ ἐξιστορῆ τὴς ἀτυχίεες τῆς ζωῆς του. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἐνοχλητικὸς μεθυσμένος ὠδηγήθη στὸ τμήμα, γιὰ ν' ἀφεθῆ μετ' ὀλίγον ἐλεύθερος κατόπιν ἐπεμβάσεως τοῦ Φερναντέλ.

